

[Alfred Jensen.]

svare med et ja, for det er jo et spørgsmål, om jeg vedkender mig menneskerettighedernes erklæring, og det har jeg udtrykkelig gjort opmærksom på flere gange.

Udenrigsministeren gav igen en lang forklaring om rent formelle ting, men hvad det var, der havde fået regeringen til at tage det standpunkt, den har taget, har jeg ikke fået nogen forklaring på, og dog ved ministeren, at netop dette punkt betyder en spænding af situationen, ligervis som det betyder for Nordkorea, at der lukkes af for forhandlinger fremefter, selvom man siger noget andet. Det tidspunkt vil ikke være fjernet, da man siger, at vi har fordømt Kina — færdig! Man kan ikke forhandle med en stat, der ikke bøjer sig for FN's beslutninger, ikke viser respekt for denne organisation. Jeg synes, regeringen har pligt til at svare på, hvad det er for vægtige grunde, der har været til, at man tager en så skæbnsvanger beslutning.

Formanden: Det ærede medlem hr. Rasmus Hansen har ordet for en kort bemærkning, og herefter går vi over til talerlisten.

Ordføreren (Rasmus Hansen): Jeg begrænser mig til at henlede tingets opmærksomhed på, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen ikke har turdet benægte her fra tingets talerstol, at der findes bevåbnede tyske styrker i Østzonen ... (*Aksel Larsen:* Nej, politistyrker!). Javel, det ærede medlem foretrækker at kalde dem politistyrker! Jeg understreger endvidere, at det ærede medlem naturligvis ikke har kunnet afkræfte, at den østtyske regering har tilbudt den vesttyske regering en forhandling om en ændring af disse styrkers karakter og bevåbning. Hvis de var bevåbnet på almindelig politimæssig vis, var der jo ikke noget at forhandle om, ærede medlem.

Lynnerup Nielsen: Den udenrigspolitik og militærpolitik, som det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning omhandler, står for mig som et skridt henimod vor nationale selvstændigheds undergravning. Vor ret til at bestemme militærvæsenets størrelse og omfang overlades nu til andre uden hensyn til, om vort land har den økonomiske bæreevne, oprustningen kræver. Når vi kommunister har påpeget, at den oprustning, som finder sted, vil undergrave vor sociale levestandard, har man tidligere ved flere lejligheder fejlet dette argument bort og hævdet, at dette ikke var tilfældet. Nu nærer jeg og mange med

mig den frygt, at der på grund af militariseringen er bud efter de sociale goder; skatterne stiger og boligbyggeriet indskrænkes til trods for, at boligmanglen langt fra er dækket. Det er nærliggende at tænke på, om de byggeprojekter i dit eget sogn vil komme til udfoldelse, som du og andre i sognet har været med til at lægge planer for, eller om måske de ca. hundrede familier, der for tiden er under boligforsorg i min egen kommune, skal fortsætte deres nedværdigende tilværelse under de usleste boligforhold. Skal alle de, der er unge og ønsker at stifte eget hjem, være henvist til håbet om i en uvis fremtid at kunne stifte eget hjem, eller skal vi nøjes med et bunkersbyggeri, der skal tjene til supplerende af de allerede bestående bunkers? Skal de vejarbejder, som er planlagt for at skaffe beskæftigelse til de mange arbejdsløse i sognet, standses? Ja, det er de ting, som er i fare i den kommende tid, hvor oprustningen og militariseringen skal gå forud netop for de ting, der betinger en menneskelig tilværelse. Mit eget sogn mærker boligmangel, arbejdsløshed og prisstigning, og der er brændselsmangel i hvert fald for dem, der ikke i tide har været i stand til at forsyne sig med brændsel — og jeg føler mig fuldstændig i overensstemmelse med det ærede medlem hr. Alfred Jensen, når han i sin ordførertale her efterlyste det brændselsforslag, som stadig ligger i udvalg, og som der er hårdt brug for, som titusinder af arbejdsløse landet over venter på — ja, sådan former det sig vel i det store og hele næsten overalt i landet. De samme forhold, boligmangel, arbejdsløshed og prisstigninger knuger i hvert sogn, i hver by landet over.

Jeg tror ikke, at en sådan politik ville opnå flertal i befolkningen, om forslaget gik ud til folkeafstemning. Det er så afgjort ikke i overensstemmelse med det danske folks traditioner. Det vil skabe bitterhed, at store dele og i første række den dårligst stillede del af befolkningen skal renoncere på faktisk det mest nødvendige til et anstændigt livsophold, og det i en nation, der stadig bør bevare prædikatet en kulturnation. Jeg tror ikke, at man hos flertallet af folket forbinder kanoner og andet krigsmateriel med demokrati, frihed og nationalfølelse. Tilslutningen til hjemmeværnene taler sit tydelige sprog i så henseende. Tilslutningen står i hvert fald ikke i forhold til de enorme anstrengelser, der er udfoldet på dette område.

Reaktionerne i folket er ikke til at tage